

Sygn. akt II K 573/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Daria Góralczyk

Przy udziale Rej. Prokuratora: Włodzimierza Gusty

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10.09.2018 roku i 22.10.2018 roku

sprawy przeciwko P. P. (1) (P.) urodzonemu (...) w R., synowi T. i U. z domu B.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 21 sierpnia 2017 r. w B., woj. (...) w Prokuraturze Rejonowej w (...) podczas składania zawiadomienia o przestępstwie, po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz odpowiedzialności karnej za zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie, złożył fałszywe zeznania oraz fałszywie zawiadomił o przestępstwie polegającym na przekroczeniu uprawnień w dniu 29 maja 2016 r. przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B., którzy w celu uzyskania przyznania się podejrzanego do zarzucanego mu czynu użyli wobec niego siły fizycznej, wiedząc jednocześnie, że przestępstwo takie nie zaistniało,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1) oskarżonego P. P. (1) (P.) uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. kwotę 504 (pięćset cztery) złote z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych z tytułu podatku VAT;

3) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty i 1194,92 (tysiąc sto dziewięćdziesiąt cztery 92/100) złote z tytułu zwrotu wydatków.

Sygn. akt II K 573/18

UZASADNIENIE

P. P. (3) miał prowadzone postępowanie karne w dwóch sprawach rozpoznawanych przez Sąd Rejonowy w Belchatowie: o sygn. akt II K 551/16 o popełnienie czynu z art. 178a § 1 kk i o sygn. akt II W 600/16 o czynny z art. 86 § 2 kw oraz art. 95 kw. Obie sprawy dotyczyły tego samego zdarzenia zaistniałego w dniu 28.05.2016 roku w B. z udziałem P. P. (1). W dniu 06.07.2016 roku Sąd Rejonowy w (...) wydał wyrok nakazowy w sprawie sygn. akt II K 551/16 i skazał P. P. (1) na karę grzywny za popełnienie czynu z art. 178a § 1 kk. Wyrok uprawomocnił się 05.08.2016 roku. Podobnie Sąd Rejonowy w (...) w dniu 12.07.2016 roku wydał wyrok nakazowy w sprawie o sygn. akt II W 600/16, w którym ukarał karą grzywny P. P. (1) za zarzucane mu wykroczenia. Wyrok uprawomocnił się 13.08.2018 roku.

/(dowód: akta spraw o sygn. akt II K 551/16 i II W 600/16)

W dniu 21.08.2017 roku P. P. (3) złożył w Prokuraturze Rejonowej w (...) zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa polegającego na tym, że gdy był zatrzymany w KPP w B. w związku ze zdarzeniem z dnia 28.05.2016 roku został pobity przez funkcjonariuszy KPP w B. i użyto w stosunku do niego paralizatora, gdy przebywał na tzw., „dołku” w celu zmuszenia go w ten sposób do przyznania się, że prowadził samochód w stanie nietrzeźwym w tym dniu. Te wymuszone jego zdaniem zeznania stały się podstawą do uznania jego winy i skazania go w dwóch ww. sprawach. P. P. (3) podniósł, że przez rok od tego zdarzenia nic o tym nie mówił, bo R. W., który faktycznie prowadził samochód w dniu zdarzenia, miał iść do KPP w B., by przyznać się do tego czynu. Oskarżony przed złożeniem tych zeznań był uprzedzony przez przesłuchującego go prokuratora o treści art. 233 kk i art. 238 kk.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. P. (3) k -139 w zw. z k- 90v i k-140v oraz k- 141, zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k – 4-7).

W dniu 28.05.2016 roku o godz. 9.15 zostało zgłoszone zdarzenie drogowe przy ul (...) w B. polegające na tym, że na tył oczekującego na zielone światło na sygnalizatorze świetlnym samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) kierowanego przez M. Ś. najechał uderzając w niego samochód osobowy marki A. nr rej. (...), po czym oddalił się z miejsca zdarzenia. W tym samym dniu o godz. 10.05 na podstawie podjętych czynności oraz wskazania przez naocznego świadka, jako sprawca tego zdarzenia został zatrzymany, doprowadzony i osadzony w (...) w B. P. P. (3), który znajdował się w stanie upojenia alkoholowego 1,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. P. P. (3) był następnie zabierany z pomieszczenia dla osadzonych w dniu 29.05.2016 roku w celu wykonania z nim czynności procesowych od godziny 08.20 do godziny 08.55. Osobami pobierającymi go na przesłuchanie byli funkcjonariusze Policji mł. asp. M. P. i sierż. sztab. S. K.. Po zakończeniu czynności P. P. (3) został zwolniony w dniu 29.05.2016 roku o godz. 09.15. Czynności procesowe związane z przesłuchaniem P. P. (1) w tym dniu w charakterze podejrzanego o czyn z art. 178a§ 1 kk i obwinionego o czyn z art. 86§ 2 kk oraz art. 95 kw prowadziła mł. asp. M. P.. W obu sprawach P. P. (3) przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów. W dniu zdarzenia na stanie KPP w B. znajdowało się tylko jedno urządzenie przeznaczone do obezwładnia osób za pomocą energii elektrycznej typu T.. Urządzenie to przechowywane jest w szafie panczernej i wydaje się je osobom przeszkolonym do jego użycia po odnotowaniu takiego wydania w rejestrze. W dniu 28 i 29.05.2016 roku urządzenie to nie było pobierane przez żadnego z funkcjonariuszy Policji. Żaden z funkcjonariuszy Policji KPP w B. w okresie zatrzymania P. P. (3) nie używał w stosunku do niego siły fizycznej. W związku z zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa było prowadzone śledztwo przez Prokuraturę Rejonową w (...) w sprawie możliwości przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji z KPP w B. (PR Ds. 905.2017) i w dniu 20.12.2017 roku wydano postanowienie o jego umorzeniu na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk wobec braku znamion czynu zabronionego.

(dowód: zeznania świadków M. P. k-139v-140 w zw. z k- 63 v od słów „jestem funkcjonariuszką” do słów „udział w zatrzymaniu”, Ł. J. k- 140 w zw. z k -69v od słów „jestem funkcjonariuszem” do k-70 do słów „odkrytych częściach ciała”, S. K. k-140v-141 w zw. z k -72v od słów „przed przesłuchaniem” do słów „uszkodzeń ciała”, S. M. k 141v w zw. z k – 74v od słów „jestem funkcjonariuszem” do słów „nie był agresywny”, D. W. (1) k-142 w zw. z k -77v od słów „byłem funkcjonariuszem” do słów „nie posiadam,” D. M. k-142v w zw. k -80v od słów „przed przesłuchaniem” do słów „nie był agresywny,” P. B. k-158v w zw. z k -60v od słów „jestem funkcjonariuszem” do słów „P. P. (1),” D. K. k-159 w zw. z k -66v od słów „jestem funkcjonariuszem” do słów „nie posiadam”, postanowienie o umorzeniu śledztwa k-23-26, sprawozdanie z postępowania wyjaśniającego k- 57-58).

P. P. (3) ma (...) lat, posiada wykształcenie średnie, jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Aktualnie nigdzie nie pracuje, nie ma majątku i utrzymuje się z pomocy (...), był karany. Biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili, że w chwili dokonania zarzucanego mu czynu oskarżony był poczytalny.

(wyjaśnienia oskarżonego k-138, karta karna k. 83, opinia biegłych lekarzy psychiatrów k- 96-98).

P. P. (3) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że prawdą jest to co opisał w złożonym zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Podniósł, że sprawcą czynów, za które on odpowiadał był R. W., który obiecał mu, że wszystko wyjaśni. P. P. (3) dodatkowo wyjaśnił, że został pobity przez dwóch funkcjonariuszy Policji,

którzy wymusili na nim, aby się przyznał i złożył niekorzystne dla siebie wyjaśnienia, a gdy to zrobił został w dniu 28.05.2016 roku wypuszczony z K.. Na rozprawie w dniu 10.09.2018 roku oskarżony rozpoznał S. K. jako jednego z tych funkcjonariuszy Policji, którzy wymuszali na nim złożenie niekorzystnych dla siebie wyjaśnień.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. P. (3) k- 139 w zw. z k-90v i k-140v i 141)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Z ustaleń Sądu wynika, że w dniu 28.05.2016 roku o godz. 9.15 zostało zgłoszone zdarzenie drogowe przy ul. (...) w B. polegające na tym, że na tył oczekującego na zielone światło na sygnalizatorze świetlnym samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) kierowanego przez M. Ś. najechał uderzając w niego samochód osobowy marki A. nr rej. (...), po czym oddalił się z miejsca zdarzenia. W tym samym dniu o godz. 10.05 na podstawie podjętych czynności oraz wskazania przez naocznego świadka, jako sprawca tego zdarzenia został zatrzymany, doprowadzony i osadzony (...) w B. P. P. (3), który znajdował się w stanie upojenia alkoholowego - 1,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. P. P. (3) był następnie zabierany z pomieszczenia dla osadzonych w dniu 29.05.2016 roku w celu wykonania z nim czynności procesowych od godziny 08.20 do godziny 08.55. Osobami pobierającymi go na przesłuchanie byli funkcjonariusze Policji mł. asp. M. P. i sierż. sztab. S. K.. Po zakończeniu czynności P. P. (3) został zwolniony w dniu 29.05.2016 roku o godz. 09.15. W związku z zaistniałym zdarzeniem w dniu 28.05.2016 roku P. P. (3) miał prowadzone dwa postępowanie karne w dwóch sprawach rozpoznawanych następnie przez Sąd Rejonowy w Belchatowie: o sygn. akt II K 551/16 o popełnienie czynu z art. 178a § 1 kk i o sygn. akt II W 600/16 o czyn z art. 86§ 2 kw oraz art.95 kw. W dniu 06.07.20216 roku Sąd Rejonowy w (...) wydał wyrok nakazowy w sprawie sygn. akt II K 551/16 i skazał na karę grzywny P. P. (1) za popełnienie czynu z art. 178a kk. Wyrok uprawomocnił się 05.08.2016 roku. Podobnie Sąd Rejonowy w (...) w dniu 12.07.2016 roku wydał wyrok nakazowy w sprawie o sygn. akt II W 600/16, w którym ukarał karą grzywny P. P. (1) za zarzucane mu wykroczenia. Wyrok uprawomocnił się 13.08.2018 roku. Oskarżony nie odwołał się od wydanych wyroków. Za takimi ustaleniami Sądu przemawiają przede wszystkim akta spraw Sądu Rejonowego w (...) o sygn. akt II K 551/16 i II W 600/16. Oskarżony dopiero w chwili obecnej kwestionuje swoje sprawstwo w obu ww. sprawach, co nie ma zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy, której meritum sprowadza się do zweryfikowania wiarygodności wyjaśnień P. P. (1), w których twierdzi że w dniu 28.05.2016 roku gdy był zatrzymany w KPP w B. funkcjonariusz Policji S. K. z drugim funkcjonariuszem znęcali się nad nim fizycznie wymuszając w ten sposób złożenie niekorzystnych dla niego wyjaśnień. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. P. oraz S. K., iż podczas pobytu w KPP w B. nikt z funkcjonariuszy Policji nie używał siły fizycznej wobec oskarżonego , a tym bardziej paralizatora. Na wiarę również zasługują zeznania świadków D. W. (2), D. M., S. M., P. B. i Ł. J., D. K. z których wynika, że mieli kontakt w \tym czasie z P. P. (1), ale nikt z nich nie używał wobec niego siły. Zeznania ww. świadków są logiczne, spójne i zasługują na wiarę. Koresponduje z nimi sprawozdanie pisemne z przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w związku z zarzutami podniesionymi przez oskarżonego w stosunku do funkcjonariuszy Policji z KPP w B.. W sprawozdaniu tym wyraźnie opisano szczegółowy przebieg pobytu P. P. (1) w KPP w B. i był on zwolniony z K. w dniu 29.05.2016 roku, a nie tak jak twierdzi w dniu 28.05.2016 roku. Ponadto żaden z funkcjonariuszy Policji w tych dniach nie miał wydanego tzw. paralizatora, a więc nie mogło być to urządzenie użyte w stosunku do oskarżonego. Sąd zatem nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, której podał, że jego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa opiera się na prawdziwych jego relacjach i jednym z funkcjonariuszy Policji, który miał dopuścić się popełnienia przestępstwa był S. K.. Tego rodzaju wyjaśnienia oskarżonego i złożone przez niego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zmierzają jedynie do wzruszenia prawomocnych wyroków wydanych przez Sąd Rejonowy w (...) w sprawach sygn. akt II W 600/16 i II K 551/16, w których przyznał się do dokonania zarzucanych mu czynów. Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez obrońcę oskarżonego, a zmierzające w istocie rzeczy do ponownego ustalania, czy oskarżony popełnił czyny, za które został skazany w ww. sprawach. Wnioski te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy, gdyż Sąd w tej sprawie skoncentrował się na ustaleniu, czy oskarżony był w jakikolwiek sposób zmuszany w czasie pobytu w KPP w B. do przyznania się do zarzucanych mu czynów i złożenia wyjaśnień, które stały się podstawą skazania go w ww. sprawach. Z ustaleń Sądu jednoznacznie wynika, że takiej sytuacji nie było, co potwierdza również wynik śledztwa przeprowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w (...) w sprawie dotyczącej możliwości przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji z KPP w B. (PR Ds. 905.2017) zakończonego w

dniu 20.12.2017 roku wydaniem postanowienie o jego umorzeniu - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk wobec braku znamion czynu zabronionego.

Analizując zatem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie ma wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Nie ma w tej sprawie okoliczności wyłączających jego winę, gdyż jest on osobą pełnoletnią i w pełni poczytalną, co wynika z opinii pisemnej biegłych lekarzy psychiatrów.

Oskarżony działaniem swoim wypełnił znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11§ 2 kk, gdyż w dniu 21 sierpnia 2017 roku w B., woj. (...) w Prokuraturze Rejonowej w(...) podczas składania zawiadomienia o przestępstwie, po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz odpowiedzialności karnej za zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie, złożył fałszywe zeznania oraz fałszywie zawiadomił o przestępstwie polegającym na przekroczeniu uprawnień w dniu 29 maja 2016 r. przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w B., którzy w celu uzyskania przyznania się podejrzanego do zarzucanego mu czynu użyli wobec niego siły fizycznej, wiedząc jednocześnie, że przestępstwo takie nie nastąpiło.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające Sąd przyjął znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił oskarżony ze względu na dobro prawne objęte ochroną, w które on godzi, dotychczasową karalność oskarżonego, jego działanie z zamiarem bezpośrednim zdyskredytowania funkcjonariuszy Policji z KPP w B., gdyż zostali pomówieni o popełnienie przestępstwa, którego nie popełnili i P. P. (3) dobrze o tym wiedział.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd na podstawie art. 233§ 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzona oskarżonemu bezwzględna kara pozbawienia wolności powinna spełnić swe cele w zakresie obu prewencji.

Sąd na podstawie § 17 ust 2 pkt 3 w zw. z § 20 i §4 ust.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r., poz.1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. kwotę 504 złote z tytułu n nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 115,92 złotych z tytułu podatku VAT.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych opłaty zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.) i kwotę 1194,92 złote tytułem zwrotu wydatków.